

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D., v právní věci

žalobce: **K. T.**
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Fleglem,
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí č. j. MSK 1930/2021 ze dne 31. 1. 2021, o dopravním přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 4. 2. 2021 domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. MSK 1930/2021 ze dne 31. 1. 2021, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vítkov č. j. MUVI 23543/2020 ze dne 8. 10. 2020.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, jehož se měl dopustit tím, že dne 24. 5. 2019 v 16:10:21 hod. v obci Vítkov-Klokočov na silnici III/4429 ve směru jízdy od obce Klokočůvek k místnímu hřbitovu při řízení motorového vozidla tov. zn. Mercedes-Benz, r. z. X nerespektoval platné právní předpisy stanovící nejvyšší dovolenou rychlost v obci na 50 km/h, kdy v měřeném úseku silničním rychloměrem ProLaser III PL-DOK II byla vozidlu naměřena rychlost 72 km/h; při zvážení možné odchylky měřicího zařízení správní orgány uzavřely, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o nejméně 19 km/h. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.
3. Žalobce ve své žalobě predestřel soudu toliko jediný žalobní bod, a to námitku zániku odpovědnosti za přestupek v dané věci.
4. Žalobce uvedl, že prvoinstanční správní orgán vydal rozhodnutí č. j. MUVI 25784/2019 dne 9. 10. 2019. Tím došlo k přerušení běhu jednorocní promlčecí lhůty dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „PřZ“). Toto rozhodnutí bylo žalovaným zrušeno a následně prvoinstanční orgán vydal rozhodnutí MUVI 23543/2020 až dne 16. 11. 2020, které bylo žalobci doručeno 26. 11. 2020. Promlčecí doba však uplynula již 9. 10. 2020. Uplynutím promlčecí doby došlo k zániku odpovědnosti za přestupek, a proto bylo povinností žalovaného řízení dle § 86 odst. 1 písm. b) PřZ zastavit. Žalobce poukázal na judikaturu správních soudů, dle níž musí být rozhodnutí v promlčecí lhůtě i doručeno (rozsudky NSS sp. zn. 3 As 57/2004 ze dne 15. 12. 2005 a sp. zn. 7 As 61/2010 ze dne 30. 9. 2020). Žalobce dále uvedl, že je nepravdivé tvrzení žalovaného, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno 8. 10. 2020, neboť z doručanky datové zprávy plyne, že bylo vydáno až 16. 11. 2020.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 23. 3. 2021 navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že rozhodnutí bylo vypraveno 8. 10. 2020; bylo sice chybně doručováno poštou na adresu trvalého pobytu, ačkoli mělo být doručováno do datové schránky; tuto schránku si nicméně žalobce zřídil pouhých 5 dnů před vydáním rozhodnutí. Následně bylo rozhodnutí doručováno do datové schránky, což však dle názoru žalovaného „neruší“ původní vypravení rozhodnutí dne 8. 10. 2020 a jeho účinky ve vztahu k přerušení běhu promlčecí lhůty. Žalovaný pak poukázal na obstrukční praktiky žalobce, jež se prolínají celým řízením, jakož i na obstrukční praktiky zástupce žalobce v jiných řízeních.
6. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce sdělením ze dne 15. 4. 2021, kde namítal, že vydáním rozhodnutí se může myslet jen vydání v souladu se zákonnými normami. Žalobce

má za to, že místo lamentování a nářků nad jeho údajnými obstrukcemi měl žalovaný autoremedurou napadené rozhodnutí zrušit a řízení zastavit.

7. Krajský soud v Ostravě rozsudkem č. j. 59 A 2/2021-23 ze dne 28. 6. 2022 přisvědčil žalobcově argumentaci a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Krajský soud dospěl k závěru, že „*doručování způsobem neaprobovaným v § 19 správního řádu nezpůsobuje „vydání rozhodnutí“ ve smyslu § 71 odst. 1 správního řádu a nepřerušuje běh promlčecí doby ve smyslu § 32 odst. 2 písm. b) PŘZ*“ (odst. 14). Ke kasační stížnosti žalovaného byl uvedený rozsudek Krajského soudu zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 185/2022-26 ze dne 8. 9. 2023.
8. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil následující: Na základě oznámení Městské policie Vítkov zahájil Městský úřad Vítkov oznámením ze dne 30. 7. 2019 proti žalobci řízení o přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Dne 9. 10. 2019 vydal Městský úřad Vítkov rozhodnutí č. j. MUVI 25784/2019, které k odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím č. j. MSK 167634/2019 ze dne 11. 1. 2020 zrušil a vrátil věc prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení. Městský úřad Vítkov zaslal dne 8. 10. 2020 své rozhodnutí ve věci č. j. MUVI 23543/2020 ze dne 8. 10. 2020 poštou na dvě adresy žalobce, kde si je tento nepřevzal. Správní orgán následně zjistil, že žalobce má od 3. 10. 2020 zřízenou datovou schránku, do níž mu bylo rozhodnutí dne 16. 11. 2020 zasláno a dne 26. 11. 2020 doručeno. Dne 26. 11. 2020 podal žalobce blanketní odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Řídil se přitom dle § 110 odst. 4 s. ř. s. závazným právním názorem, vysloveným Nejvyšším správním soudem ve shora zmíněném kasačním rozsudku.
10. Podle § 65 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.
11. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 s. ř. s. podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud konstatuje, že žaloba byla podána řádně a včas a splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti.
12. Podle § 29 písm. a) PŘZ odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby. V projednávané věci činila promlčecí doba dle § 30 písm. a) PŘZ jeden rok. Podle § 32 odst. 2 písm. b) věty před středníkem se promlčecí doba přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným.
13. V projednávané věci bylo první rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku, vydáno dne 9. 10. 2019. Uvnitř jednorocní promlčecí doby bylo ze strany prvostupňového orgánu dne 8. 10. 2020 zasláno druhé rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku, na poštovní adresy žalobce, ačkoli žalobce měl již v uvedený den zřízenou datovou schránku. Podstatou sporu mezi stranami je otázka, zda toto nesprávné doručování rozhodnutí běh promlčecí doby přerušilo, nebo ne.

14. Nejvyšší správní soud o dané otázce uvažil následovně (odst. 15-17): „Pro přerušení promlčecí doby je určující právě „vydání rozhodnutí“. Určení okamžiku vydání rozhodnutí je významné z mnoha důvodů (viz např. § 36 odst. 1 správního řádu, podle něhož nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí). Jak přilehavě poukázal stěžovatel, určení okamžiku vydání rozhodnutí je zcela zásadní i z toho důvodu, že takové rozhodnutí již má účinky vně správního orgánu a ten je jím dále zásadně vázán (rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2011, čj. 7 As 23/2011-82). Z vyjádření žalobce ke kasační stížnosti by se mohlo jevit, že nedoručí-li správní orgán své rozhodnutí řádně podle § 19 správního řádu, znovu vydává a doručuje jiné (nové) rozhodnutí, které se může od dříve doručovaného lišit. Takovou konstrukci je však třeba jednoznačně odmítnout. Pochybí-li totiž správní orgán při doručování, doručuje zcela nepochybně při dalším pokusu o řádné doručení totéž správní rozhodnutí. V návaznosti na výše uvedené a z hlediska samotného jazykového vyjádření shora citovaných ustanovení má kasační soud předně za to, že pokud by zákonodárce hodlal vázat přerušení promlčecí doby na oznámení (doručení) rozhodnutí a jeho řádný (bezchybný) průběh, lze předpokládat, že by tak výslovně učinil. Ovšem není tomu tak a součástí § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu je bez dalšího prostý (obecný) odkaz na postup podle § 19 téhož zákona. Jde-li o kontext odkazu na dané ustanovení a jeho význam v rámci systematiky právní úpravy správního řízení, nelze přehlédnout, že byť § 19 stanoví jako prioritní doručování prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky (odst. 1), výslovně předpokládá i další formy doručování, a to včetně doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb (odst. 2). Pravidla pro doručování jsou pak obsažena i v dalších ustanoveních správního řádu následujících po § 19. Nelze přitom dovodit, že by snad zákonodárce měl v úmyslu rozlišovat při určení okamžiku vydání rozhodnutí, zda správní orgán při doručování porušil § 19 správního řádu (a tedy rozhodnutí nevydal) anebo porušil až některé z pravidel dle § 20 a násl. správního řádu (a tedy rozhodnutí vydal). Jak již bylo výše naznačeno, význam posuzovaného odkazu na § 19 je třeba vnímat též v souvislosti se smyslem samotného odlišení „vydání rozhodnutí“ od jeho „vyhotovení“ a „oznámení“. Kasační soud již shora vysvětlil, že „vydaným rozhodnutím“, které bylo předáno k doručení (tedy opustilo vnitřní sféru správního orgánu) je správní orgán, který jej vydal, již vázán. Účel daného odkazu na § 19 správního řádu je pak nepochybně třeba vnímat právě i z tohoto pohledu. Zamezuje totiž možné nežádoucí praxi, která by umožnila správním orgánům „předávat“ vyhotovená rozhodnutí k doručení toliko v rámci svých vnitřních postupů, což by mohlo skutečně odeslání rozhodnutí (vně správního orgánu) prodlužovat a pro účastníky takový postup činit nepředvídatelným a pro nadřízené orgány obtížněji kontrolovatelným. Požadavek zákona na předání písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19 správního řádu má tedy nepochybně za cíl odstranit i tyto možné praktické problémy a zajistit, že vydané rozhodnutí již skutečně vnitřní sféru správního orgánu opustilo. Lze tedy uzavřít, že zvolil-li zákonodárce okamžik „vydání rozhodnutí“ jako okamžik rozhodný pro přerušení promlčecí doby v § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, je třeba popsany smysl stanovení takového okamžiku respektovat.“
15. Uvedeným právním názorem je Krajský soud vázán, a proto uzavřel, že žaloba je nedůvodná. Nezbylo, než ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
16. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** kasační stížnost přípustná. To **neplatí**, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena.

Kasační stížnost je možno podat ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 30. října 2023

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.
samosoudce